

Geheime liefde.

Geheime liefde.

Getty Lenaerts

Schrijver: Getty Lenaerts
Coverontwerp: Michèle De Baere
ISBN:
© <Getty Lenaerts>

HOOFDSTUK 1

De regen kletterde tegen het raam van Naomi, het was zo'n typische herfst dag; vandaag werd ze vijftienvierendertig jaar en mocht meegaan met een vriendin naar een feestje. Naomi ging meer mee om haar vriendin een plezier te doen, uit zichzelf zou ze nooit naar een huisfeestje gaan. Ze had al gehoord dat het er dikwijls nogal buitensporig was.

Ze droomde vaak van haar land, waar ze eens naartoe zouden gaan, haar papa had al vaak foto's en filmpjes getoond van hun land. Maar nu kon het nog niet, het was nog steeds niet veilig. 'Zou het wel ooit veilig worden, bedacht ze.'

Er werd op haar deur geklopt, Naomi ging open doen, haar beste vriendin Justin stond daar in een feestjurk met een kapsel helemaal opgemaakt en haar gezicht met allerlei dingen die haar er anders lieten uitzien.

"Naomi, mag ik binnenkomen? Ik ben Justin weet je nog?"

"Justin, ja natuurlijk, excuseer kom maar binnen. Ik ben niet gewend om je in die outfit te zien."

"En? Vind je het niet mooi?"

“Is het niet een beetje veel? Je bent zo’n mooie jonge vrouw zonder al die kleurtjes.”

“Kom Naomi, wordt eens wakker, we leven niet meer in de Middeleeuwen. Ik heb alles bij me om jou ook wat mooi te maken.”

“Geen sprake van, als mijn ouders dat zouden zien; nee, Justin ik hou het graag natuurlijk. Ik ga een kleedje aandoen en mijn mooie schoenen en dan ben ik klaar.”

“Ok, jij moet het zelf maar weten, maar zo zal je nooit aan een liefje geraken.”

“Dat vind ik niet zo erg, ik wil liefst dat er een man verliefd wordt op wie ik echt ben, zoals ik er echt uitzie. De schoonheid zit vanbinnen, niet uiterlijk.”

“Ja Naomi, we verschillen wel veel op dat vlak, maar ik vind dat niet erg, ik aanvaard jou zoals je bent.”

Naomi knikte en ging zich klaarmaken. Ze deed een mooi blauw kleedje aan een halssnoer met pareltjes. Met een witte handtas en witte schoenen was ze een mooie verschijning. Haar donkere lange krullen had ze los langs haar ovale gezicht, ze keek in de spiegel naar haar uiterlijk, haar donkere ogen glinsterden in het licht. Ze glimlachte naar zichzelf en zei: “Ik ben dankbaar voor wie ik ben.”

Ze kwam de woonkamer binnen en Justin keek met grote ogen naar haar: “Wow, je bent als een plaatje.”

Ze lachten allebei en gingen naar buiten. “Gaan we te voet of nemen we een taxi?” vroeg Justin.

“Is het ver?”

“Neen, drie straten verder, een kwartiertje wandelen.”

“Dan maar te voet.” zei Naomi. “Ik neem mijn paraplu.”

Ze stapten flink door, het was niet echt warm en het regende, ze wilden er zo vlug mogelijk zijn.

“Komen er veel mensen Justin?”

“Ik weet het niet precies, maar het zijn bijna allemaal leeftijdsgenoten, sommigen als koppel, maar ook alleenstaanden, zoals wij.” grinnikte ze.

Toen ze bijna aan het huis waren, hoorden ze de muziek al op afstand.

“Dat is niet prettig voor de burens, denk ik. De muziek staat wel heel luid, vind je ook niet?”

“Dat merken ze na een poosje niet meer, kom maar, het is koud.”

Justin ging langs achter, ze kende deze mensen goed.

“Hey Justin, wat leuk dat je kon komen. En dit is dan Naomi? Welkom Naomi, doe of je thuis bent, je mag je jas daar aan de kapstok hangen, we zullen je zo meteen voorstellen aan de andere gasten.”

“Naomi ging naar de kapstok en knikte ondertussen naar de anderen die ze tegenkwam. Dan ging ze terug naar Justin die ondertussen al met iemand anders stond te praten.”

Justin stelde Naomi voor aan de vrienden en zei tegen haar dat ze maar een praatje moest gaan maken met de mensen die er al waren. Dat was de kans om meer vrienden te maken.

Naomi die nogal verlegen van aard was, vond dit niet echt zo'n goed idee en ging ergens aan de kant staan.

Een jongeman kwam met een dienblad waarop drankjes stonden. “Wil jij iets drinken? Hoe is je naam alweer?”

“Naomi, is er water of fruitsap bij?”

De man keek verwonderd en zei: “Hmm, dit is Cava, dit witte wijn, rode wijn..; Zal ik iets anders halen voor jou?”

“Graag wat fruitsap dan.”

Hij knikte en ging een glas fruitsap halen.

“Alsjeblieft Naomi.”

Ze lachte en knikte naar hem.

De meeste genodigden kenden elkaar en stonden in groepjes te praten. Justin stond ook in een groepje met een man te praten die ze blijkbaar al goed kende. Ze dronk haar glas leeg en ging het op de tafel zetten. De jongeman van eerder vroeg of ze nog iets anders wou drinken.

“Nee, dankjewel, ik wou ook niet zo lang blijven, morgen moet ik weer gaan werken.”

“Je gaat nu toch nog niet weg? We gaan seffens ook dansen met elkaar.”

“Excuseer, maar ik kan niet dansen en eigenlijk wil ik dat ook niet.”

“Ok, als je naar huis wil, zeg het dan maar, dan loop ik even met je mee. Het is al donker, dan moet je niet alleen over straat lopen. Het is niet altijd veilig voor jongedames.”

“Dat is vriendelijk, ik moet dan wel Justine even verwittigen.”

Naomi ging tot bij Justine en zei dat ze naar huis wou om morgen op tijd te kunnen opstaan voor haar werk.

“Naomi nu al?! We zijn het feest nog niet begonnen.”

“Sorry Justine, amuseer je maar. Er gaat iemand met me mee, zodat ik niet alleen terug moet.”

“Oh, je kent al iemand? Wie is het?”

Naomi wees naar de man met de drankjes.

“Ah David, ja is goed hoor. Vraag hem dan binnen voor een drankje bij jou. Zo doen we dat als dankbaarheid he Naomi.”

Naomi nam haar jas en ging naar de deur, daar wachtte ze even op de man die zou meegaan. Hij was net zijn jas aan het aandoen.

“Zo, zullen we dan?”

Ze gingen samen naar buiten en hij vroeg waar ze woonde.

“Hier drie straten verder, die richting uit.”

Het was nog kouder dan voorheen, ze stapten goed door en tien minuten later stond ze al aan haar deur. Ze gaf een hand en zei: “Dankjewel voor het veilig thuisbrengen, ik moet nu echt wel gaan slapen.”

“Geen probleem hoor, mijn naam is David trouwens. Tot ziens.”

Naomi ging binnen en liet een diepe zucht.

Terwijl ze zich klaar maakte om te gaan slapen zette ze nog een zacht muziekje op. De harde muziek van eerder bondsde nog na in haar hoofd.

‘Dat is toch echt niets voor mij, dacht ze, dat doe ik niet meer.’

HOOFDSTUK 2

Naomi werkte in een boekenwinkel en de week na het feest kwam daar een bekend gezicht binnen. David, de man die haar tot thuis vergezelde kwam de winkel binnen, maar had haar nog niet opgemerkt.

Hij keek naar de boeken en tijdschriften. Hij koos een tijdschrift over ‘De natuur en de wetenschap.’ Daarmee kwam hij naar de kassa en zag Naomi staan. “Hey, werk jij hier.”

“Ja inderdaad, en de winkel gaat steeds vroeg open omdat we ook kranten verkopen, dus moet ik vroeg uit de veren.”

“Juist, maar ik ben ook niet zo lang gebleven hoor, ik hou ook niet echt van dat late uitgaan.”

Hij betaalde en ging weer naar buiten.

Naomi keek hem even na, het leek haar wel een leuke man.

David was blijkbaar iemand die veel las, want in die week kwam hij nog tweemaal naar de winkel.

Net voor het weekend kwam hij een krant halen, hij was wat aan het rondkijken en toen er geen andere klanten meer waren, kwam hij naar de kassa.

Hij betaalde zijn krant en treuzelde dan nog even....

“Naomi, heb je zin om zondag iets te gaan drinken in de namiddag?”

Naomi dacht even na, ze zou zondag naar haar ouders gaan, maar dat zou ook in de voormiddag kunnen. “Ja, is goed, om welk uur?”

“Rond drie uur? Zal ik je ophalen, dan kunnen we even buiten de stad rijden.”

“Heb jij een auto?”

“Ja een ouder model; maar hij rijdt nog heel goed.”

“Ok, ik zal klaar staan tegen drie uur.”

Naomi was vol verwachting om David beter te leren kennen.

De zondag deed ze weer haar blauwe kleedje aan, haar mama had het voor haar gemaakt en het stond haar heel goed. Ze liet haar haren los. Voor David aanbelde had ze wel tien maal in de spiegel gekeken of haar kleed wel goed zat, of haar haren mooi geborsteld waren. Ze schrok toen de bel ging. David had een mooi pak aan en een das over zijn overhemd.

Ze reden naar een klein gezellig cafeetje aan de rand van de stad.

“Is dit hier goed voor jou, Naomi?”

“Ja, ziet er wel gezellig uit.”

Ze gingen binnen en meteen kwam de geur van het haardvuur dat brandde hen tegemoet. Rond de haard stonden zeteltjes met een tafeltje in het midden. Aan de vensters zaten nog wat oudere mensen gezellig te praten.

“Zullen we in de zeteltjes gaan zitten?”

“Ja, gezellig.”

Een mevrouw met een wit schortje kwam de bestelling opnemen: “Wat wensen jullie te drinken?”

Naomi vroeg een warme chocolademelk met slagroom en David ook, maar zonder slagroom.

Hun warme drankjes werden gebracht en er lag voor allebei een stukje cake bij.

“Naomi, woon je hier al lang?”

“Vier jaar ongeveer, ik had hier werk gevonden in de boekenwinkel en ben dan naar hier verhuisd. Daarvoor woonde ik nog bij mijn ouders, maar dat was alle dagen een half uur met de fiets. Woon jij hier ook?”

“Ja, waar het feestje was, om de hoek, dus niet zo ver van jou.”

“Werk jij niet overdag? Ik zag je al een paar keer overdag in de winkel.”

“Jawel, ik werk bij mijn vader in de meubelwinkel, tussendoor mag ik weleens weg, ik werk dan ’s

avonds wat langer of in het weekend. Wat doen jouw ouders?”

“Mijn papa is juwelier, mama doet het huishouden en zorgt voor mijn broers en zusjes. Ik ben de oudste. Heb jij nog broers en zusjes?”

“Ik heb nog een zus, die is reeds gehuwd. Hoeveel broers en zusjes heb jij nog?”

“Nog twee broers en twee zussen. Ik ben de oudste.”

“Groot gezin, zien jullie elkaar vaak?”

“Elke week op zaterdagavond komen we samen voor de maaltijd, dat is traditie. Hebben jullie ook zo'n familiemoment?”

“Nee eigenlijk niet. We komen wel op een verjaardag of met nieuwjaar eens bij elkaar voor een etentje. Ik zie mijn ouders ook alle dagen omdat ik daar werk, in het weekend wil ik graag eens iets anders doen. Met vrienden eens weg of een mooi meisje mee uit vragen, zoals nu.”

“Heb je veel vrienden, vriendinnen?”

“Niet echt, één goede vriend die net als ik van de natuur houdt en niet zo graag laat weg gaat, en misschien nu een vriendinnetje erbij?”

Naomi lachte, “dat is wel vlug he David, we kennen elkaar pas.”

“Daar kunnen we iets aan veranderen he Naomi? Of heb je al een vriend?”

“Nee, het ligt niet zo eenvoudig.”

“Hoe bedoel je?”

“Dat zal ik je wel op een andere keer eens vertellen.”

“Ok, wil je nog een chocomelk?”

Ze bestelden allebei nog een warme chocolademelk zonder slagroom. Naomi vertelde nog wat over haar werk en David over de meubels die ze verkochten en hij mee ging plaatsen.

De middag was zo om, David bracht haar weer naar huis en zette haar af voor haar woning.

“Dankjewel David voor de gezellige namiddag. Tot ziens.”

“Tot ziens Naomi, volgende week zondag?”

“Misschien.” Ze wuifde en ging binnen in haar huisje.

HOOFDSTUK 3

Zowel Naomi als David hadden veel om over na te denken. Naomi vond David wel leuk en wou hem graag beter leren kennen, maar was bang om hem iets te vertellen over haar ouders en voorouders, haar afkomst zou hem misschien afschrikken. Ook haar ouders zouden hem niet aanvaarden, maar wie zouden zij wel aanvaarden. Zoveel keuze was er niet in de regio waar zij woonden. Ze wilde er voorlopig niet verder over nadenken. Het was leuk om eens een zondag op stap te gaan met een man die best leuk was om te zien en heel gemanierd was. Dat was voor Naomi heel belangrijk.

David zat die zondagavond ook aan Naomi te denken, hij vond dat ze iets bijzonders had, iets dat hij niet kende bij de meisjes waarmee hij al eens was uitgegaan. De meeste meisjes zouden hem direct binnen vragen om iets te drinken en dan uitdagend een kus vragen. Dat waardeerde hij in Naomi, zij deed dat niet. Als hij daarover met zijn ouders zou praten, zouden ze hem misschien niet geloven.